

*„Pe mine m-a operat
Sfântul Nectarie”*

Volum coordonat de Danion Vasile

Ediția a doua,
îngrijită de Ciprian Voicilă

Editura Meteor Publishing
Editura Areopag
București, 2018

cele jertfelnice, ci te-a ascultat și te-a întărit și te-a primit în cereștile locașuri.

Către Acela roagă-te, ca să fim și noi ajutați și miluiți, pentru rugăciunile tale, și din pagube și neazuri izbăviți, ca să lăudăm și să binecuvântăm și să slăvim întru-tot-lăudatul și preaputernicul nume al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Și se face otpustul.

Cuprins

Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi.....	5
În loc de introducere la ediția întâi	11
„Mi-a spus Sfântul Nectarie că m-a operat”	13
„Planul lui Dumnezeu era altul”	15
„O minune adevărată”	39
„Eu am crezut din prima”	73
„S-a întâmplat minunea și nu ne-a venit să credem...”	77
„Cartea e o dovadă, e un document”	82
„E bine să ne rugăm, să insistăm, să batem”	84
„Minunea s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat...”	89
Anexe	99
Minunile Sfântului Nectarie	107
Nectaria s-a născut printr-o minune!	124
În loc de postfață	137
Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina, noul Făcător de minuni	140

Suferința este și rămâne o taină, indiferent de modul în care ne raportăm la ea. Până la urmă, rostul ei este de a ne învăța să zicem, în orice moment: „Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră...”
(n. ed.)

„Mi-a spus Sfântul Nectarie că m-a operat”

Ioan Casian Fărcaș

Într-o dimineață m-a durut burta tare, și n-am mâncat nimic. N-am vrut să mănânc nimic. Peste o oră, am vărsat sânge. Da' nu m-am speriat. Am chemat-o pe buni, și a văzut, a sunat-o pe mami, a venit de la lucru și m-a dus la spital.

Am fost la spital după ce am vărsat sânge. După aia, nu știu ce mi-au pus pe nas, o seringă din aia, gigantică, și mi-au pus un aparat pe gură, cu un televizor. Am crezut că arată desene, dar nu, arată ce am eu în stomac. Dar nu-i frumos, să se vadă acolo mâncarea zdrobită. Nu era frumos. De acolo m-am dus la Cluj, cu salvarea. Tati s-o cazat acolo, la (familia – n.n.) Fratiuc, și acolo a dormit. Eu cu mami eram la spital și stăteam acolo, dormeam, mai povesteam cu mami. Acolo mi-au făcut ligaturile. Când m-am trezit, nu mi-a plăcut că aveam voie să beau doar apă și ceai, nu aveam voie nimic să mănânc. Nu aveam nici televizor pe-acolo. Numai că mă uitam pe afară, dar nu aveam voie să mă duc la baie. Numai a treia zi am mâncat un pic de pâine și mai târziu mi-a adus tati de la magazin un iurt „Activia”. Am ieșit din spital, am venit acasă.

Părintele Nectarie de la mănăstire de la Recea mi-a zis să mă rog Sfântului Nectarie: „Sfinte Nectarie, dacă trebuie să mă operezi, să mă operezi tu, dacă nu, să mă vindeci.” Și în

fiecare seară la rugăciune îmi spuneam mulțumirile, și mă rugam așa.

Într-o seară, după ce mi-am spus rugăciunile, după ce m-am rugat la Sfântul Nectarie, nu în vis, mi-a spus Sfântul Nectarie că m-a operat: „Băiete, eu te-am operat”. Eu le-am zis părinților mei ce am auzit. După câteva zile, iarăși mi-a zis, tot același lucru. Mami nu m-a crezut, a crezut că îi păcălesc. Ne-am dus la o biserică și mami l-a întrebat pe părintele Vasile dacă mint. Dar părintele, după ce m-a spovedit, i-a spus că nu mint. Și ne-am dus la doctor, după ce mi-a spus Sfântul Nectarie așa. Prima dată am scăpat de operație, că am avut viermi. A doua oară iar am scăpat, și a treia oară ne-am dus acolo, la spital, și au zis doctorii că ce am făcut, că nu mai aveam varice. Și atunci am venit acasă de la Cluj. Acasă ce am făcut? Mi-am spus în fiecare seară rugăciunile, înainte să mă culc. Apoi am fost la mai multe mănăstiri. Asta a fost.

Nota editorului: *Casian este copil și mărturia lui arată cât se poate de clar acest lucru. Am avut de ales între a o include sau nu în carte. Dar am preferat să o facem, chiar dacă este foarte simplă, tocmai pentru că, deși majoritatea elementelor se găsesc în relatările mai ample ale părinților săi, totuși copilul a fost primul mărturisitor al minunii Sfântului Nectarie, chiar și când părinții săi se îndoiau de ea.*

„Planul lui Dumnezeu era altul”

Adriana Fărcaș

Mă bucur că pot să stau de vorbă cu mama lui Ioan Casian Fărcaș, unul dintre copiii care au simțit în mod deosebit ajutorul Sfântului Nectarie din Eghina. Pentru început, v-aș ruga să vă prezentați.

Mă numesc Fărcaș Adriana și sunt din Târgu Mureș. Vreau să dau această mărturie ca să fie de folos celor care o vor citi. Ioan Casian s-a născut în 2009, pe 27 ianuarie. Înainte să se nască, ne-am uitat în calendar și am zis să-i punem un nume de sfânt. Trebuia să se nască prin februarie, cam pe 17 februarie. Am văzut că la sfârșitul lunii februarie era praznicul Sfântului Ioan Casian. Când eram gravidă în ultima lună, o maică de la Mănăstirea Tismana era internată aici, la un spital din Târgu Mureș. Cumnata mea era cu ea în salon. Maica ne-a zis să-i spunem Ioan Casian, pentru că așa-l cheamă pe sfânt, Sfântul Ioan Casian. Atunci așa i-am pus numele. Eu am vrut să-i spun doar Casian. Dar, dacă așa ne-a spus maica, așa i-am pus numele: Ioan Casian.

Este singurul copil pe care îl aveți?

Noi mai avem un copil mai mare, Vlad, care acum are 21 de ani. După prima naștere, zece ani n-am vrut să mai avem copii. Pe urmă am început să ne mai gândim la un al doilea copil, dar

a venit abia după patru ani și jumătate. Cu Vlad n-am avut nicio problemă. Dar cu micuțul... așa a fost să fie. Cu el am avut probleme de când s-a născut.

Înainte de naștere nu ați știut despre ele?

Abia la naștere am aflat de aceste probleme, nu înainte. Numai Dumnezeu știe lucrările Lui. S-a întâmplat ca fătul să fie așezat transversal în pânțece. Doctorul mi-a spus cu o lună înainte de naștere: „Nu se pune problema unei nașteri normale. Trebuie intervenit prin cezariană.” Multe femei cer cezariană, să nu nască cu dureri. Dar e mai bine să nască normal, dacă nu sunt probleme.

Da, din păcate din ce în ce mai multe femei aleg să nască prin cezariană pentru a fugi de crucea nașterii normale. Dar această opțiune nu este justificată dacă nu există probleme reale din punct de vedere medical.

La mine au fost. Le-am cerut să mă adoarmă, pentru că am probleme cu coloana, și să nu-mi facă injecție în coloană. Că am mai avut o intervenție chirurgicală înainte și mi s-a făcut injecție cu anestezie în coloană și m-a durut capul tare și m-am simțit foarte rău pe urmă. Dar, nimic nu-i întâmplător. Pentru că, dacă acest copil se naștea normal, vă dați seama ce era din el... Cum avea răni pe tot corpul, toată pielea i-ar fi venit jos de pe el, prin forță... Dar, așa, l-au scos din burtă ca pe un bibelou.

Cum ați reacționat atunci?

A fost un șoc mare pentru toți, atunci. Eu eram adormită la naștere, n-am știut nimic. Soțul meu, părinții noștri, toți au fost foarte șocați când l-au văzut cum arată. Doctorii nu știau

ce are. Se tot uitau pe calculator, în cărți de specialitate... n-au mai văzut așa ceva până atunci. Copilul s-a născut cu o boală rară de piele, ihtioză congenitală. Este o boală foarte rară, un caz la 300.000 de nașteri. Avea răni pe tot corpul, i-au dat antibiotice, ca să se vindece. Eu am aflat abia noaptea. Auzisem că are ceva copilul... și a doua zi m-am dus să-l văd în incubator.

Dar nu v-ați supărat când ați aflat care e situația?

Supărarea a fost foarte mare, pentru că de obicei nașterea unui copil vine cu bucurie, dar el a venit *altfel*... A fost un necaz foarte mare, disperare pentru toată familia, părinți, bunici, frați... Dar niciodată nu mi-am pus întrebarea: „De ce noi? De ce trecem noi printr-o astfel de încercare?”

Mulți dintre noi ne punem această întrebare când trecem prin momente grele. Puțini au tăria să vadă și să rabde toate necazurile, lăsându-se în voia lui Dumnezeu. Important e să depășim însă ispitele, cărteala, deznădejdea.

N-am vrut ca fratele lui să îl vadă, ca să nu aibă un șoc, dar el a insistat, și, când a venit la spital și l-a văzut, m-a întrebat: „Mami, ce o să zică copiii? O să râdă copiii de mine, ce frate am.” Era supărat și el, bineînțeles.

Nu e de mirare.

Ne-am supărat și noi, nu spun că nu ne-am supărat. Ne-am supărat foarte tare, că ne era frântă inima. Dar nu m-am răzvrătit, nu am cerut un răspuns: „Doamne, de ce mi s-a întâmplat mie asta, ce-am făcut eu?” Niciodată nu m-am gândit la asta. Și ne-am rugat, că și înainte mergeam la biserică. Și înainte eram credincioși, de mici copii, dar nu țineam rânduiala cum o ținem acuma, cu post și celelalte. La mine în

casă, unde m-am născut eu, părinții mei nu țineau post. Bunica mea mă ducea la biserică, ascultam slujba, dar nu era suficient. Ce înțelegeam, ce nu înțelegeam... ce eram atentă, ce nu eram atentă... Dar nu țineam rânduiala cum trebuie, cu post, cu rugăciune. Ziceam doar *Îngerul, Tatăl nostru...* După ce ne-am căsătorit, mergeam împreună la biserică cu copilul celălalt, aproape în fiecare duminică, dar cam atât...

Practic, această încercare v-a făcut să vă apropiați mai mult de Dumnezeu, nu?

Noi am mai avut o problemă în familie înainte să-l nasc pe Ioan Casian, și atunci ne-am apropiat cel mai mult de Dumnezeu. Cu vreo cinci ani înainte să se nască copilul am mai avut o problemă și atunci ne-am apropiat de Dumnezeu, iar când a fost problema cu copilul și mai mult.

E mare lucru că ați reușit să înțelegeți lecția necazurilor. Unii nu înțeleg că încercările vieții au sens.

Asta s-a văzut în mai multe rânduri. În spital, după ce nasc, unele femei fac depresie post-natală. Eu, cu toate problemele pe care le aveam, le încurajam și le dădeam sfaturi. Dar nu știu de unde-mi venea atâta putere. Că eu, cu ce problemă mare avea copilul meu, o încurajam pe alta, căreia nu-i sugea copilul la piept.

O situație aparent absurdă...

Când am văzut cum arată Casian la naștere, m-am gândit: „Cine știe cât o să stăm în spital!” Eu niciodată nu mi-am pus problema că el n-o să mai trăiască, deși... medicii erau sceptici.

Dar ceilalți din familie ce au spus?

Tatăl meu a venit într-o zi la mine. Unul dintre ginecologi, care-l cunoștea, i-a zis că n-are șanse copilul să mai trăiască. Am văzut, după ce-a stat de vorbă cu el, cum s-a schimbat la față tatăl meu. L-am întrebat: „Tată, ce ți-a spus?” Bineînțeles că pe loc taică-meu nu mi-a zis ce-a vorbit cu medicul. Am aflat mult mai târziu. I-am spus atunci: „Indiferent ce ți-a spus, nu-l asculta! Dumnezeu are putere mai mare!”

Până la urmă, asta a fost o mărturisire de credință.

După naștere, medicii l-au dat pe prunc cu tot felul de creme, l-au pus la incubator. Dar, cu toate astea, a făcut o infecție. Cam la vreo șapte zile de la naștere a început să aibă febră. A făcut septicemie cu *Klebsiella*², i-au fost administrate din nou alte antibiotice pe vena ombilicală, dar tot nu-i scădea febra. Nimeni nu ne zicea nimic. I-am întrebat pe doctori: „Nu se face o comisie? Uite cum arată copilul ăsta! De ce nu sunt mai mulți ochi, mai multe capete care să gândească?” Au zis că nu există așa ceva.

Câteva zile, vreo cinci-șase zile, a avut febră. Doctorii nu ne spuneau nimic, că nu știau ce să ne spună. Și rugăciunile mergeau, noi ne rugam toată lumea: bunici, părinți... Toți eram distruși. Și părintele nostru duhovnic se ruga pentru el. Aveam o cruce de la Ierusalim și am pus-o deasupra incubatorului și... nu ne-a mai rămas decât să ne rugăm. Într-o zi,

² Conform *Dicționarului medical* (<http://dictionar.romedic.ro/klebsiella>), *Klebsiella* este un gen bacterian constituit din bacili gram negativi din familia enterobacteriaceelor. Se izolează de obicei în materiile fecale ale omului și animalelor. Patogenicitatea sa se manifestă la nivelul aparatului respirator, digestiv și genito-urinar. Specia cel mai frecvent izolată la om este *Klebsiella pneumoniae* (sau bacilul Friedlander) care determină pneumonii la persoanele tarate (diabet, alcoolism, vârstă înaintată etc.) (n. ed.).